

Sygnatura akt VI Ka 994/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 stycznia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2015 r.

sprawy skazanego **R. F.** ur. (...) w Z.,

syna J. i M.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 4 września 2014 r. sygnatura akt III K 153/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 994/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2015 roku

Rozpoznając sprawę z wniosku R. F. o wydanie wyroku łącznego, Sąd Rejonowy w Gliwicach ustalił, że R. F. skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 czerwca 2004r. w sprawie o sygn. akt III K 98/04 za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 15 listopada 2003r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 15 listopada 2003r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 20 czerwca 2003r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. popełnione w dniu 15 listopada 2003r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączone zostały węzłem kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczony został skazanemu okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 15 listopada 2003r. do dnia 24 czerwca 2004r.;

II. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 listopada 2004r. w sprawie o sygn. akt III K 869/04 za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. popełnione w dniu 22 marca 2003r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczony został okres zatrzymania skazanego w dniach 22 marca 2003r., 23 marca 2003r. i 24 marca 2003r.;

III. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 kwietnia 2005r. w sprawie o sygn. akt III K 1241/03 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 16 kwietnia 2003r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. popełnione w dniu 21 maja 2003r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączone zostały węzłem kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczony został skazanemu okres jego zatrzymania w dniu 16 kwietnia 2003r.;

IV. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 07 lipca 2008r. w sprawie o sygn. akt III K 541/08 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 22 lutego 2003r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym kary orzeczone wyrokami opisanymi w punktach od I do IV połączone wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 03 sierpnia 2009r. w sprawie III K 1227/08, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 grudnia 2009r. w sprawie VI Ka 1024/09, a którym orzeczono karę łączną 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 19 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt III K 1217/11 za przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 28 maja 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania w dniu 28 maja 2011r.; orzeczenie to utrzymano w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 03 sierpnia 2012r. w sprawie VI Ka 310/12;

VI. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 417/09 za przestępstwo z art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 20 stycznia 2003r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 08 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt IX K 521/12 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 lipca 2011r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 8 lat próby;

VIII. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 września 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 62/13 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 grudnia 2012r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania w dniach 19 i 20 grudnia 2012r.;

IX. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 października 2013r. w sprawie o sygn. akt IX K 189/12 za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. popełnione w dniu 28 sierpnia 2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

Wyrokiem łącznym z dnia 4 września 2014 roku (sygn. akt III K 153/14) Sąd Rejonowy w Gliwicach orzekł, co następuje:

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I, II, III, IV i VI części wstępnej wyroku, a to Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt III K 98/04, Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 listopada 2004 r. w sprawie o sygn. akt III K 869/04, Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt III K 1241/03, Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 07 lipca 2008 r. w sprawie o sygn. akt III K 541/08 oraz Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 417/09 kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy wymierzając skazanemu R. F. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 22, 23 i 24 marca 2003r., w dniu 16 kwietnia 2003r., w okresach od 15 listopada 2003r. do 16 maja 2005r., od 08 września 2005r. do 08 marca 2006r. i od 09 sierpnia 2006r. do 08 kwietnia 2011r. oraz od 08 kwietnia 2014r. do 04 września 2014r.;

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyrokami opisanymi w punktach V i IX części wstępnej wyroku, a to Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 19 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt III K 1217/11 oraz Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 października 2013r. w sprawie o sygn. akt IX K 189/12 kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy wymierzając skazanemu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie III K 1217/11 w dniu 28 maja 2011r., w dniu 09 kwietnia 2013r. i w okresie od 09 kwietnia 2013r. do 08 kwietnia 2014r.;

5. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach VII i VIII części wstępnej wyroku wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego;

6. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. ustala, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym poszczególne wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

7. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. J. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu złotych i 60/100), w tym 23 % należnego podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego zaskarżając wyrok w zakresie:

1. punktu 1 zaskarżonego wyroku co do wymiaru kary łącznej,

2. punktu 3 zaskarżonego wyroku, w całości,

3. punktu 5 zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej umorzenia postępowania w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie VIII części wstępnej wyroku.

Wyrokowi temu obrońca zarzucił:

1. odnośnie punktu 1 zaskarżonego wyroku:

- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego R. F. kary łącznej w wysokości 8 lat pozbawienia wolności, poprzez zastosowanie zasady asperacji, polegający na pominięciu, że pomiędzy popełnionymi przestępstwami zachodzi ścisły związek przedmiotowy, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez niezastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej,

- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego R. F. kary łącznej w wysokości 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy sytuacja osobista skazanego, jego warunki osobiste, proces resocjalizacji, co wynika z opinii penitencjarnej, przemawiają za orzeczeniem wobec skazanego kary łącznej o łagodniejszym wymiarze według zasady absorpcji;

2. odnośnie punktu 3 zaskarżonego wyroku:

- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego R. F. kary łącznej w wysokości 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, poprzez zastosowanie zasady absorpcji, polegający na pominięciu, że pomiędzy popełnionymi przestępstwami zachodzi ścisły związek przedmiotowy, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez niezastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej,

- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco surowość orzeczonej wobec skazanego R. F. kary łącznej w wysokości 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy sytuacja osobista skazanego, jego warunki osobiste, proces resocjalizacji, co wynika z opinii penitencjarnej, przemawiają za orzeczeniem wobec skazanego kary łącznej o łagodniejszym wymiarze według zasady absorpcji;

3. odnośnie punktu 5 zaskarżonego wyroku,

- na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 85 k.k., polegającą na uznaniu, że nie zachodzą warunki do połączenia kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 września 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 62/13, z karami orzeczonymi w wyrokach opisanych w punktach V i IX części wstępnej zaskarżonego wyroku,

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 1, poprzez wymierzenie wobec skazanego R. F. kary łącznej według zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o wymierzenie kary łącznej 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

b) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 3 i 5, poprzez połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach V, VIII i IX części wstępnej zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łącznej według zasady pełnej absorpcji, tj. 1 roku pozbawienia wolności,

a ewentualnie o

c) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz zarzutów i argumentów wywiedzionej apelacji doprowadzić musiała do wniosku, że apelacja ta na uwzględnienie nie zasługuje, pozostając wręcz oczywiście bezzasadną.

W pierwszym rzędzie zbadał Sąd Okręgowy z urzędu prawidłowość zaskarżonego orzeczenia w zakresie ustalenia przez Sąd Rejonowy zbiegów realnych przestępstw, w tym także w zakresie nieobjętym wywiedzioną przez obrońcę apelacją, w której zarzutach zakwestionował obrońca zawarte z punkcie 5 zaskarżonego orzeczenia rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania w odniesieniu do kary orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 września 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 62/13 opisanym w punkcie VIII części wstępnej wyroku. Ustalenie prawidłowych zbiegów realnych przestępstw stanowi okoliczność o fundamentalnym znaczeniu dla wydania wyroku łącznego podlegającą każdorazowo kontroli z urzędu. Dostrzeżenie bowiem w tym zakresie nieprawidłowości mogłoby spowodować uchylenie lub zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść skazanego, również niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Przeprowadzona jednak w tym zakresie kontrola instancyjna doprowadziła do uznania, że prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy zbiegi realne przestępstw będące podstawą orzeczenia o karze łącznej, choć rozstrzygając, które z orzeczonych wobec skazanego kar podlegają łączeniu nie ustrzegł się uchybienia o którym dalszym ciągu niniejszego uzasadnienia. Zasadnie zatem przyjął Sąd Rejonowy, że kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gliwicach oraz Sądu Rejonowego w Zabrze opisanymi w punktach I, II, III, IV i VI części wstępnej wyroku łącznego i niniejszego uzasadnienia (sygnatury akt III K 98/04, III K 869/04, III K 1241/03, III K 541/08 oraz II K 417/09) podlegają łączeniu. Pierwszy z wyroków tych wydanych został w dniu 24 czerwca 2004 roku w sprawie o sygn. akt III K 98/04. Przesłanki natomiast objęte wyrokami wydanymi wobec skazanego w sprawach Sądu Rejonowego w Gliwicach w dniu 15 listopada 2004 roku (sygn. akt III K 869/04), w dniu 28 kwietnia 2005 roku (sygn. akt III K 1241/03) w dniu 07 lipca 2008 roku (sygn. akt III K 541/08) oraz Sądu Rejonowego w Zabrze w dniu 30 stycznia 2013 roku (sygn. akt II K 417/09) popełnione zostały natomiast zanim w sprawie o sygnaturze akt III K 98/04 zapadł pierwszy, nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Przesłanki te pozostają zatem w zbiegu realnym. Ustalenia Sądu Rejonowego w kwestii tego zbiegu uznać należało za prawidłowe. Nie były one w wywiedzionej przez obrońcę apelacji podważane.

Nie może jednocześnie jakichkolwiek wątpliwości w realiach niniejszej sprawy wywoływać potrzeba wydania wobec skazanego R. F. nowego wyroku łącznego obejmującego zbieg realny przestępstw prawidłowo ustalony w punkcie 1 zaskarżonego wyroku łącznego. Wyrokiem łącznym wydanym wobec skazanego w sprawie III K 1227/08 Sądu Rejonowego w Gliwicach połączono bowiem kary jednostkowe orzeczone wobec skazanego wyrokami jednostkowymi wydanymi w sprawach Sądu Rejonowego w Gliwicach w dniu 24 czerwca 2004 roku (sygn. akt III K 98/04), w dniu 15 listopada 2004 roku (sygn. akt III K 869/04), w dniu 28 kwietnia 2005 roku (sygn. akt III K 1241/03) oraz w dniu 07 lipca 2008 roku (sygn. akt III K 541/08). Potrzeba wydania nowego wyroku łącznego w odniesieniu do przestępstw wchodzących w skład tego zbiegu powstała w efekcie wydania już po zapadnięciu wyroku łącznego w sprawie III K 1227/08, wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 stycznia 2013r. (sygn. akt II K 417/09) obejmującego przestępstwo pozostające w zbiegu realnym z czynami objętymi wyrokami z których kary składały się na karę łączną orzeczoną wobec skazanego wyrokiem łącznym wydanym w sprawie III K 1227/08. W okolicznościach tych brak jest podstaw do stwierdzenia tzw. powagi rzeczy osądzonej wykluczającej możliwość wydania nowego wyroku łącznego. Wydany bowiem przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie wyrok łączny obejmował także jedno więcej skazanie niż objęte wydanym uprzednio wyrokiem łącznym w sprawie III K 1227/08 skazania, które wraz z uwzględnionymi przy orzekaniu w sprawie III K 1227/08 wyrokami skazującymi dawały podstawę do orzeczenia nowej kary łącznej w oparciu o zbieg realny przestępstw ukształtowany w sposób odmienny niż wynikający z wyroku III K 1227/08. To właśnie uwzględnienie przy orzekaniu także zapadłego później wyroku jednostkowego niż wyroki objęte wyrokiem łącznym w sprawie III K 1227/08 wywołało konieczność wydania nowego wyroku łącznego w oparciu o zbieg realny przestępstw ustalony w sposób odmienny niż wynikający z wyroku wydanego w sprawie III K 1227/08, a uwzględniający wszystkie zapadłe wobec skazanego orzeczenia.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, w myśl art. 575 § 1 k.p.k. o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, które spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 roku, II KK 14/13 LEX nr 1341265).

Wbrew natomiast zarzutom apelacji, trafnie ustalił Sąd Rejonowy również kolejny ze zbiegów realnych przestępstw zachodzący w niniejszej sprawie. W odniesieniu bowiem do przestępstw nieobjętych pierwszym ze zbiegów, pierwszy nieprawomocny wyrok zapadł w dniu 19 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt III K 1217/11. Spośród zaś nieobjętych pierwszym ze zbiegów przestępstw czynów, przestępstwa co do których orzeczono wyrokami wydanymi w sprawach Sądu Rejonowego w Gliwicach w dniach 08 kwietnia 2013 roku (sygn. akt IX K 521/12) oraz 23 października 2013 roku (sygn. akt IX K 189/12) popełnione zostały zanim w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach w dniu 19 stycznia 2012 roku (sygn. akt III K 1217/11) zapadł wyrok stanowiący pierwszy, nieprawomocny wyrok wydany co

do któregośkolwiek z tych przestępstw. Przestępstwa te pozostawały w zbiegu, a orzeczone w nich kary pozbawienia wolności (z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez takiego zawieszenia) podlegać winny łączeniu. Błędne pozostawało natomiast wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu i jego uzasadnieniu stanowisko Sądu Rejonowego, który przyjął, że sytuacja skazanego nie może w efekcie wydania wyroku łącznego ulec pogorszeniu. Stanowisko to prowadziło Sąd Rejonowy do wniosku o braku podstaw do objęcia kary jednostkowej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 08 kwietnia 2013 roku (sygn. akt IX K 521/12) karą łączną orzeczoną wobec skazanego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku. Pozostaje ono sprzeczne z funkcjonującym powszechnie w orzecznictwie poglądem cytowanym zresztą przez ten sam sąd w dalszej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, a także sprzeczne z wyraźnym brzmieniem obowiązującego aktualnie przepisu art. 89 § 1a k.k. z których wynika możliwość pogorszenia sytuacji prawnej skazanego w efekcie wydania wyroku łącznego. Niezależnie jednak od dostrzeżonej w tym względzie, a nieobjętej zarzutami apelacji usterki zaskarżonego orzeczenia, uchybienie powyższe nie mogło spowodować zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie. Uwzględnienie bowiem przy orzekaniu o karze łącznej kary wymierzonej skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie o sygnaturze akt IX K 521/12 spowodować musiałyby dla skazanego skutki zdecydowanie mniej korzystne niż wynikające z zaskarżonego orzeczenia. Zwrócić bowiem uwagę trzeba na fakt, iż w sprawach III K 1217/11 oraz IX K 189/12 z których kary objęte zostały orzeczeniem o karze łącznej z punktu 3, za przestępstwa składające się na drugi ze zbiegów realnych przestępstw orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. W przeciwieństwie natomiast do tychże kar, kara orzeczonej wobec skazanego wyrokiem w sprawie o sygn. akt IX K 521/12 pozostaje karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wszystkie z czynów wchodzących w skład tego zbiegu realnego przestępstw popełnione zostały natomiast po dniu 8 czerwca 2010 roku, w którym w życie weszła nowelizacja przepisów obejmująca także regulację odnoszącą się do przepisów o wyroku łącznym (ustawa z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z dnia 7 grudnia 2009 r.). Orzekając zatem o karze łącznej obejmującej kary jednostkowe wymierzone za przestępstwa wchodzące w skład drugiego ze zbiegów realnych przestępstw występujących w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 89 § 1a k.k. pozwalający na orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w formie bezwzględnej także w przypadku łączenia kar jednostkowych orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz bez takiego zawieszenia. W obowiązującym zatem aktualnie stanie prawnym znajdującym zastosowanie do orzeczenia o karze łącznej w ramach drugiego ze zbiegów realnych przestępstw występujących w niniejszej sprawie, w sytuacji, gdy łączeniu podlegają kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez takiego zawieszenia, wbrew przyjętemu przez Sąd Rejonowy pogładowi możliwe pozostaje orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności bądź to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bądź też bez takiego zawieszenia. Niezależnie od tego, czy zgodnie z decyzją sądu orzeczenie kary łącznej nastąpić powinno z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też bez takiego zawieszenia, każdorazowo obejmować winno ono wszystkie z podlegających łączeniu kar jednostkowych. Obowiązkiem sądu pozostaje zatem każdorazowe objęcie węzłem kary łącznej wszystkich kar orzeczonych za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, niezależnie od tego, czy konsekwencją takiego rozstrzygnięcia pozostawać będzie korzystniejsze od dotychczasowego, czy też mniej korzystne ukształtowanie sytuacji prawnej skazanego. W aktualnym stanie prawnym na sądzie orzekającym w sprawie o wydanie wyroku łącznego ciąży obowiązek orzeczenia kary łącznej za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym niezależnie od tego, czy kara łączna orzeczonej pozostanie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też bez takiego zawieszenia (wyrok SA w Krakowie z dnia 26 października 2011 roku, sygn. akt II AKa 207/11 KZS 2012/11/56), jak również, czy obejmować ona będzie jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, czy też bez takiego zawieszenia. Błędnie zatem postąpił Sąd Rejonowy nie obejmując węzłem kary łącznej kary orzeczonej wobec skazanego R. F. wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX K 521/12. Uchybienie to jednak nie mogło spowodować zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, każdorazowo prowadziłoby bowiem do skutków jednoznacznie dla skazanego niekorzystnych w stosunku do zaskarżonego orzeczenia, o czym w dalszym ciągu niniejszego uzasadnienia.

Punktem wyjścia rozważań w tym względzie musi pozostać konstatacja, iż kara łączna orzekana wobec skazanego R. F. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa objęte drugim ze zbiegów realnych występujących w niniejszej sprawie, orzeczona być mogła wyłącznie w formie bezwzględnej. Przy uwzględnieniu zarówno związków przedmiotowych

i podmiotowych pomiędzy wchodzącymi w skład tego zbiegu przestępstwami, a przede wszystkim właściwości i warunków osobistych skazanego oraz względów prewencji ogólnej i szczególnej brak jest podstaw do przyjęcia, by kara łączna orzekana wobec skazanego R. F. w punkcie 3 zaskarżonego wyroku orzeczona zostać mogła z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Pomimo związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy czynami składającymi się na tenże zbieg przestępstw, dotychczasowa karalność skazanego wielokrotnie dopuszczającego się uprzednio przestępstw uzasadnia przekonanie, że nie sposób za zasadnego, ze względów prewencji ogólnej i szczególnej, uznać orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dopuszczając się przestępstw składających się na drugi z występujących w niniejszej sprawie zbieg przestępstw skazany był już osobą karaną za przestępstwa podobne. Zapadło uprzednio wobec jego osoby aż dziesięć (!) wyroków skazujących, w tym na surowe kary pozbawienia wolności (np. III K 98/04 – kara 5 lat pozbawienia wolności). W sytuacji, gdy przy uwzględnieniu prawidłowo ustalonego zbiegu realnego przestępstw będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej w punkcie 3 zaskarżonego wyroku granice kary łącznej możliwej do orzeczenia wynosiłyby od 2 lat do 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, w realiach niniejszej sprawy nie sposób przede wszystkim uznać, by możliwe pozostawało takie ukształtowanie wymiaru kary łącznej, które stwarzałoby podstawę do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Aby do warunkowego zawieszenia wykonania kary dojść mogło musiałby sąd zastosować wobec skazanego R. F. zasadę pełnej absorpcji, która choćby tylko z powodu jego dotychczasowej karalności przed popełnieniem przestępstw składających się na ten zbieg realny nie mogła zostać w oparciu o tę zasadę orzeczona. Tylko natomiast kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona w oparciu o zasadę absorpcji dawała sądowi możliwość wymierzenia skazanemu kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wymiar kary jaka orzeczona zostać mogła wobec skazanego nie dawał zatem podstaw do orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W konsekwencji kara orzeczona za drugi ze zbiegów przestępstw musiała zostać wymierzona w formie bezwzględnej. Efektem powyższego pozostawać musi konkluzja, że prawidłowe ustalenia w zakresie przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej w punkcie 3 zaskarżonego wyroku prowadzić musiałyby do objęcia bezwzględną karą łączną również kary jednostkowej orzeczonej wobec skazanego pominiętym przez Sąd Rejonowy przy orzekaniu wyrokiem wydanym w sprawie IX K 521/12 co do którego błędnie umorzył Sąd Rejonowy postępowanie. Uwzględnienie tego uchybienia i dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku oznaczałoby zatem, że w skład bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego za czyny wchodzące w skład drugiego ze zbiegów przestępstw wejść musiałaby również kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IX K 521/12, która aktualnie pozostaje karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sytuacja taka kształtowałaby orzeczoną wobec skazanego na nowo karą łączną w sposób sprzeczny z kierunkiem zaskarżenia. Uwzględnienie bowiem skazania za przestępstwo objęte wyrokiem w sprawie IX K 521/12 powodowałoby, że kara za to przestępstwo orzeczona z kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem wykonania „stałaby się” karą orzeczoną bez takiego zawieszenia zwiększając w sposób znaczący wymiar bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego R. F.. Aktualnie zatem kara jednostkowa pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie IX K 521/12 nie podlegająca wykonaniu zwiększyłaby w sposób znaczący wymiar kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 3 zaskarżonego wyroku łącznego. Fakt zatem, iż kara orzeczona wobec skazanego za przestępstwo objęte wyrokiem w sprawie IX K 521/12 nie została objęta karą łączną wymierzoną skazanemu w punkcie 3 zaskarżonego wyroku stwarza sytuację, która pozostaje korzystniejsza dla skazanego niż sytuacja, która nastąpiłaby przy uwzględnieniu także tej kary orzeczonej wobec R. F. przy orzekaniu o karze łącznej. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie zbiegu realnego przestępstw stanowiącego podstawę wymiaru kary łącznej w punkcie 3 zaskarżonego wyroku w tym celu, by karą łączną objąć również karą orzeczoną wyrokiem w sprawie IX K 521/12 pozostającą aktualnie karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, stwarzałoby zatem dla skazanego sytuację mniej korzystną niż wynikająca z zaskarżonego wyłącznie na jego korzyść wyroku. Stanowiłoby to zatem orzeczenie sprzeczne z kierunkiem zaskarżenia. W tych warunkach, sąd odwoławczy dostrzegając uchybienie, którego dopuścił się Sąd Rejonowy odnośnie przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu stanowiącego podstawę orzeczenia z punktu 3 zaskarżonego wyroku uznał jednak, że jakakolwiek zmiana lub też uchylenie zaskarżonego wyroku w tym względzie pozostawałoby dla skazanego R. F. niekorzystne, a co za tym idzie niedopuszczalne jako sprzeczne z kierunkiem zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji co do którego

apelacja wywiedziona została wyłącznie na korzyść skazanego. Z tych też względów, pomimo dostrzeżenia z urzędu owej usterki, sąd odwoławczy nie znalazł powodów do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Rozpoznając apelację obrońcy dostrzegł sąd odwoławczy, że w danych o karalności skazanego figuruje nie uwzględniony przez Sąd Rejonowy przy orzekaniu wyrok wydany w sprawie III K 1264/11 obejmujący czyn lub czyny, które mogłyby pozostawać w zbiegu realnym z przestępstwami objętymi jednym ze zbiegów stanowiących podstawę orzekania o karze łącznej w niniejszej sprawie. Jak jednak ustalił sąd odwoławczy w oparciu o informacje z systemu elektronicznego Sądu Okręgowego w Gliwicach potwierdzone przez pracownika sekretariatu odpowiedniego wydziału Sądu Rejonowego w Gliwicach korzystającego z kolei z systemu elektronicznego funkcjonującego w tamtym sądzie, wyrok wydany w sprawie III K 1264/11 utracił swój prawny byt na skutek jego uchylecia wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 9 kwietnia 2013 roku (sygn. akt VI Ka 1181/02) także co do niewnoszącego apelacji R. F.. Zapadły w ponownym postępowaniu wyrok wydany w sprawie III K 445/13 uprawomocnił się dopiero w dniu 28 listopada 2014 roku (sygn. akt sprawy Sądu Okręgowego w Gliwicach VI Ka 670/14), a zatem już po wydaniu zaskarżonego wyroku łącznego, przez co nie mógł stanowić powodu ingerencji w treść zaskarżonego wyroku uwzględniającego w tym względzie sytuację istniejącą w czasie orzekania w pierwszej instancji. Sytuacja powyższa może stanowić natomiast powód do złożenia przez skazanego wniosku o wydanie nowego wyroku łącznego uwzględniającego także skazanie wyrokiem wydanym w sprawie III K 445/13 Sądu Rejonowego w Gliwicach.

Nie było natomiast podstaw do uwzględnienia podniesionego w apelacji obrońcy, opartego o przepis art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego, to jest art. 85 k.k., polegającej na uznaniu, że nie zachodzą warunki do połączenia kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 września 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 62/13, z karami orzeczonymi w wyrokach opisanych w punktach V i IX części wstępnej zaskarżonego wyroku. Podniesiony w tym względzie zarzut apelacji pozostaje oczywiście wręcz bezzasadny. Nie ma bowiem żadnych podstaw, by także karę orzeczoną wskazanym powyżej wyrokiem łączyć z karami wymierzonymi skazanemu R. F. wyrokami opisanymi w punktach V i IX części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego. Czyn objęty wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt II K 62/13 popełniony został bowiem po tym, jak zapadły każdorazowo pierwsze, nieprawomocne wyroki co do przestępstw składających się na każdy z zachodzących w niniejszej sprawie zbiegów realnych. Nie pozostaje on zatem w biegu z żadnym z czynów objętych pozostałymi z wyroków wydanych wobec skazanego przed orzekaniem przez sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie. O tym, czy konkretne przestępstwo pozostaje w zbiegu realnym z innymi przestępstwami, wbrew tezom apelacji decydują natomiast wyłącznie zależności pomiędzy datami wydawanych wobec skazanego wyroków oraz datami popełnianych przez niego czynów. Zależności te uniemożliwiają objęcie karą łączną orzeczoną wobec skazanego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku łącznego kary wymierzonej wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 62/13. Jest oczywiście bezzasadnym zawarte w apelacji twierdzenie obrońcy, jakoby o możliwości łączenia kar orzeczonych za różne przestępstwa decydował „ścisły związek” pomiędzy tymi przestępstwami, niezależnie od tego, że nie wiadomo w ogóle w czym zdaniem obrońcy związek ten miałby się w tym konkretnym przypadku wyrażać. Całkowicie bezpodstawnym pozostaje nadto twierdzenie obrońcy jakoby o konieczności objęcia karą łączną orzeczoną wobec skazanego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku także kary wymierzonej wobec skazanego w sprawie o sygn. akt II K 62/13 „przemawiała także nienaganna postawa sprawcy w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności”. Tezy te pozostają rażąco sprzeczne z normą art. 85 k.k. regulującego materialnoprawne przesłanki orzekania o karze łącznej. Nie mogły one zasługiwać na uwzględnienie.

Nietrafne okazały się także wszystkie te zarzuty apelacji w których podnosił obrońca rażącą niewspółmierność kar łącznych orzeczonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem łącznym. Wysokość orzeczonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem łącznym kar łącznych nie może być skutecznie kwestionowana. Nie tylko bowiem mieszczą się one w określonych art. 86 k.k. granicach, lecz także odpowiadają dyrektywom szczególnym wymiaru kary łącznej. Wymierzając karę łączną należy przede wszystkim oznaczyć granice, w których kara ta może być wymierzona (art. 86 k.k.). W przypadku kar pozbawienia wolności składających się na występujące w niniejszej sprawie zbiegi realne przestępstw granica kary łącznej możliwej do wymierzenia w przypadku zbiegu objętego rozstrzygnięciem z punktu 1 zaskarżonego wyroku wynosiła od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa) do 11 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). W przypadku

zbiegu stanowiącego podstawę orzeczenia z punktu 3, przy uwzględnieniu jedynie kar podlegających łączeniu przez Sąd Rejonowy granica kary łącznej możliwej do wymierzenia wynosiła od 1 roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa i podlegających łączeniu przez Sąd Rejonowy z pominięciem kary orzeczonej w sprawie IX K 521/12) do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar podlegających łączeniu).

Kwestionująca rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru kar łącznych apelacja obrońcy nie mogła prowadzić do orzeczenia wobec skazanego łagodniejszych kar. Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu podniesionych w apelacji argumentów nie uznał ich za posiadające na tyle wpływ na wymiar kary, by pozwalały one potraktować orzeczone wobec skazanego kary łączne za rażąco niewspółmiernie surowe. Wydając wyrok łączny, sąd orzekający powinien rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (Wyrok SN z dnia 1983.10.25, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65). Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma nadto wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Zasadnie zatem analizując te okoliczności, Sąd Rejonowy w Gliwicach nie zastosował wobec skazanego zasady pełnej absorpcji uznając, że w przedmiotowym wypadku zastosowanie znaleźć powinna zasada absorpcji częściowej. Odnosząc się do zawartego w apelacji obrońcy postulatu orzeczenia wobec skazanego R. F. kar łącznych w oparciu o zasadę absorpcji podkreślić przede wszystkim trzeba, że zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie zauważa się, iż niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336) zastosowana w niniejszej sprawie.

Odnosząc się zatem do wniosków Sądu Rejonowego w kwestii związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy poszczególnymi z czynów wchodzących w skład zbiegów realnych przestępstw stanowiącego podstawę orzeczenia o karach łącznych wskazać trzeba, iż związki te nie pozostają w odniesieniu do tych zbiegów szczególnie istotne w zakresie ich łagodzącego wpływu na wymiar kary łącznej. W przypadku pierwszego ze zbiegów objętego orzeczeniem o karze łącznej z punktu 1 wyroku, czyny składające się na tenże zbieg stanowią przestępstwa godzące w różnego rodzaju dobra, a popełnione na przestrzeni nieszczególnie krótkiego okresu dziesięciu miesięcy. Przestępstwa te jedynie częściowo pozostają podobne rodzajowo. W sześciu przypadkach stanowią one przestępstwa przeciwko mieniu, wyczerpujące jednak znamiona różnych przepisów ustawy stanowiących przestępstwa kradzieży rozbójniczej, rozboju, dwukrotnie kradzieży, dwukrotnie oszustwa w kumulatywnej kwalifikacji z oszustwem kredytowym. Wchodzące w skład tego zbiegu przestępstwa stanowią również czyny przeciwko działalności instytucji państwowych oraz przeciwko wolności. W trzech przypadkach stanowią one przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów. Trudno zatem tak różnorodne czyny popełnione na przestrzeni tak długiego czasu potraktować jako przestępstwa pomiędzy którymi zachodzą szczególnie istotne związki przedmiotowe i podmiotowe. Argumentacja apelacji obrońcy w tym względzie nie zasługuje zatem na uwzględnienie.

Istotne związki przedmiotowe i podmiotowe zachodzą natomiast pomiędzy czynami składającymi się na zbieg realny przestępstw stanowiący podstawę orzeczenia o karze łącznej z punktu 3 zaskarżonego wyroku. Choć przestępstwa te stanowią czyny skierowane przeciwko zupełnie różnym dobrom chronionym (mienie i dokumenty oraz życie i zdrowie), czas ich popełnienia dzieli jedynie okres trzech miesięcy. Istotne związki, przede wszystkim czasowe, pomiędzy czynami składającymi się na zbieg realny przestępstw stanowiący podstawę orzeczenia kary łącznej w punkcie 3 zaskarżonego wyroku uwzględnione zostały natomiast należycie przy orzekaniu kary łącznej przez Sąd Rejonowy, który wymiar tejże kary ukształtował w granicach zbliżonych do zasady absorpcji całkowitej (orzekł karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy dolna i górna granica tejże kary wynosiły odpowiednio od 1 roku do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności).

Związki przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy czynami wchodzącymi w skład zbiegów realnych przestępstw występujących w niniejszej sprawie ocenić należy zatem jako dosyć istotne, choć nie na tyle znaczące, by również na tle całokształtu okoliczności sprawy decydujących o wymiarze kary łącznej, w szczególności względów prewencji, rodziły one konieczność orzeczenia wobec skazanego kar łącznych w wymiarze niższym niż ukształtowany w zaskarżonym orzeczeniu. Związki te w należyty sposób uwzględnione zostały przez Sąd Rejonowy przy kształtowaniu wymiaru kar łącznych orzeczonych wobec skazanego R. F. zaskarżonym wyrokiem. Pomimo zatem nieodległych związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy czynami składającymi się na zbiegi przestępstw, zarówno ich znaczna liczba, jak i dotychczasowa karalność skazanego wielokrotnie dopuszczającego się przestępstw uzasadniają przekonanie, że nie sposób za zasadnego także ze względów prewencji ogólnej i szczególnej uznać orzeczenia wobec skazanego kar łącznych pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż ich wymiar określony zaskarżonym wyrokiem. Sprzeciwiają się temu bowiem względy prewencji generalnej i indywidualnej uwarunkowane przede wszystkim dotychczasową karalnością skazanego.

Także pozostałe z podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym okoliczności nie są tego rodzaju, by uzasadniały nie tylko orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji, lecz i uznanie wymierzonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem kar łącznych za rażąco niewspółmiernie surowe. Również i pozostałe okoliczności mogące posiadać wpływ na wymiar kary łącznej zostały przez Sąd Rejonowy należycie ocenione, z uwzględnieniem przewidzianych przepisami zasad wymiaru kary łącznej. Niezasadne okazały się zatem zarzuty apelacji odwołujące się do sytuacji osobistej skazanego, jego warunków osobistych, procesu resocjalizacji skazanego wynikającego z opinii penitencjarnej, które zdaniem obrońcy przemawiają za orzeczeniem wobec skazanego kary łącznej o łagodniejszym wymiarze według zasady absorpcji. W świetle zaprezentowanych już w niniejszym uzasadnieniu zasad odnoszących się do orzekania kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji w których domaga się obrońca orzeczenia kar łącznych w oparciu o tę zasadę. Na przeszkodzie orzeczenia kary w oparciu o tę zasadę stoją zwłaszcza względy prewencji indywidualnej oraz generalnej uwarunkowane dotychczasową karalnością skazanego. Odnosząc się zaś do szczegółowo wskazanych w apelacji obrońcy okoliczności, które zdaniem jego przemawiać mają za orzeczeniem łagodniejszej kary łącznej wskazać trzeba, że żadna z nich, jak i wszystkie one uwzględniane łącznie nie były w stanie wywrzeć tak znaczącego wpływu na orzeczone wobec skazanego kary łączne, by skutkować ich złagodzeniem. Fakt, iż ojciec skazanego jest osobą starszą i schorowaną nie może posiadać znaczącego wpływu na wymiar kar łącznych orzeczonych wobec skazanego. Okoliczność ta może natomiast posiadać znaczenie przy rozstrzygnięciu w przedmiocie ewentualnej przerwy w karze, gdyby okazało się, że pomoc skazanego jest jego ojcu konieczna. Dodać jeszcze trzeba, że okoliczności na które w apelacji powołuje się obrońca nie zostały w żaden sposób choćby uprawdopodobnione, choćby poprzez załączenie potwierdzających je dokumentów. Wysokość emerytury ojca skazanego zapewniającej mu przecież stałe źródło utrzymania, pozostaje okolicznością nie mogącą posiadać jakiegokolwiek wpływu na wymiar kary łącznej. Niezależnie od tego, że Sąd Okręgowy w Gliwicach nie podziela wyrażonego w cytowanym w apelacji obrońcy wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku poglądu jakoby wpływ na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym posiadać mogły takie okoliczności, jak fakt prowadzenia gospodarstwa rolnego oraz konieczność spłaty przez oskarżonego kredytów, cytowane w apelacji orzeczenie tego sądu nie odnosi się do realiów niniejszej sprawy. W żaden sposób nie można zaakceptować twierdzenia obrońcy jakoby wymiar kary orzeczonej zaskarżonym wyrokiem łącznym spowodowałby powstanie kolejnego okresu, w którym skazany byłby pozbawiony realnej możliwości pomagania swojemu ojcu, skoro suma kar łącznych orzeczonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem łącznym stwarza dla niego sytuację korzystniejszą niż funkcjonująca przed wydaniem wobec skazanego wyroku łącznego w niniejszej sprawie.

Nie można nadto zgodzić się z obrońcą, gdy argumentuje, że za orzeczeniem wobec skazanego kar łącznych w oparciu o zasadę absorpcji przemawiają względy prewencji indywidualnej. Na przeszkodzie uwzględnieniu tego argumentu stoi przede wszystkim fakt uprzedniej wielokrotnej karalności skazanego R. F.. Nie sposób zgodzić się z obrońcą, gdy argumentuje on, iż proces resocjalizacji skazanego przebiega na tyle pomyślnie, że wobec skazanego możliwe pozostaje orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji. Wprawdzie zauważyć trzeba, że zachowanie skazanego w czasie odbywania kar pozbawienia wolności oceniane jest jako poprawne, był on bowiem nagradzany, lecz nie można z pola widzenia tracić także i tej okoliczności, iż podczas pobytu w zakładzie karnym orzeczono wobec skazanego

również karę dyscyplinarną. Pomimo co do zasady zgodnego funkcjonowania skazanego w warunkach więziennych, istniały jednak sytuacje konieczności zmiany osadzenia skazanego ze względu na konflikty i nieporozumienia ze współosadzonymi. Nie jest zatem tak, jak w apelacji twierdzi obrońca, iż skazany w okresie odbywania kary pozbawienia wolności nigdy nie stwarzał żadnych problemów, a funkcjonowanie jego ze współosadzonymi pozostaje bezkonfliktowe. Nie sposób zatem zaakceptować twierdzenia obrońcy wedle którego proces resocjalizacji skazanego przebiega na tyle pomyślnie, że uzasadnia on orzeczenie wobec skazanego kary w oparciu o zasadę absorpcji. Brak jest podstaw do uwzględnienia twierdzenia obrońcy jakoby Sąd Rejonowy przy orzekaniu nie wziął pod uwagę wydanej wobec skazanego opinii dyrektora placówki w której skazany przebywa. Twierdzeniu takiemu przeczy przede wszystkim treść pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wskazujących, iż Sąd Rejonowy miał na względzie okoliczności wynikające z wydanej wobec skazanego opinii penitencjarnej uwzględniając je przy orzekaniu w niniejszej sprawie. Nie można również zgodzić się z obrońcą, gdy wskazuje on, że o orzeczeniu kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji decydować powinien odległy czas popełnienia ostatniego z przestępstw składających się na realne zbiegi występujące w niniejszej sprawie. Okoliczność powołana przez obrońcę nie może posiadać wpływu na wymiar kary łącznej wobec skazanego gdy zważy się, że od popełnienia tego przestępstwa upłynął niedługi przecież okres dwóch lat z których ogromną większością spędził skazany w jednostkach penitencjarnych. Również zachowanie skazanego w okresie odbywania kary pozbawienia nie może w realiach niniejszej sprawy stanowić okoliczności, która decydować powinna o orzeczeniu wobec skazanego postulowanej w wywiedzionym przez obrońcę środku zaskarżenia kary łącznej ukształtowanej w oparciu o zasadę absorpcji. Wprawdzie zachowanie skazanego w okresie odbywania kary oceniane pozostaje pozytywnie, to jednak w postawie skazanego podczas odbywania kary pozbawienia wolności znajdują się również elementy, które pozytywne nie są. Okoliczność, iż zachowuje się skazany w toku odbywania kary pozbawienia wolności poprawnie, choć bez wątplenia pozostaje okolicznością dla skazanego pozytywną, nie jest tak szczególnie wyjątkowa w obrazie postawy skazanego i jego dotychczasowej karalności, by uzasadniała w obliczu pozostałych okoliczności niniejszej sprawy uznanie orzeczonej wobec skazanego kary łącznej za rażąco niewspółmiernie surową i ukształtowania jej w oparciu o zasadę absorpcji. Oceniając argumenty apelacji nie sposób pominąć i tej okoliczności, że orzeczone wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem kary łączne w wymiarze lat 8 oraz 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności stanowią i tak dalekie ustępstwo wobec skazanego co do którego suma kar jednostkowych podlegających łączeniu wynosiła odpowiednio 11 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym dolną granicą wymiaru kary łącznej pozostawały odpowiednio kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 1 roku pozbawienia wolności. Nie ma przecież zasady wedle której kara łączna musi zostać ukształtowana w sposób, który znacznie obniża okres odbywanych odrębnie kar. Wymiar orzeczonych kar łącznych bez wątplenia uwzględnia wskazane w niniejszym uzasadnieniu okoliczności pozytywnie wpływające na wymiar kary. Żadna z okoliczności podniesionych przez obrońcę w toku rozprawy oraz w apelacji nie może posiadać tak znaczącego wpływu na wymiar kary łącznej, by pozwalala na uznanie wymierzonych wobec skazanego kar za rażąco niewspółmiernie surowe i ich złagodzenia, w szczególności ukształtowania w oparciu o zasadę pełnej absorpcji o której zastosowanie wnosi apelujący. Powołane w apelacji obrońcy okoliczności nie dawały także podstaw do przyjęcia, iż zasadnym pozostawało orzeczenie wobec skazanego, za zbieg przestępstw do którego odnosi się punkt 1 zaskarżonego wyroku, kary łącznej 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wymiar postuluwał w apelacji obrońca. Orzeczenie tej kary oznaczałoby ukształtowanie jej wymiaru w wysokości odpowiadającej karze łącznej wymierzonej skazanemu w zapadłym uprzednio wobec jego osoby wyroku łącznym nie obejmującym jednak kary jednostkowej w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygnaturze akt II K 417/08, która to kara objęta orzeczoną w punkcie 1 zaskarżonego wyroku karą łączną musiała znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej. Skoro zatem górna granica kary łącznej możliwej do orzeczenia pozostawała wyższa o 1 roku i 8 miesięcy od górnej granicy kary łącznej orzekanej w uprzednio wydanym wobec skazanego wyroku łącznym, nie mogła orzekana obecnie kara łączna pozostawać równą karze orzeczonej w uprzednio zapadłym wobec skazanego wyroku łącznym (sygn. akt 1227/08). Podobnie podniesiony przez obrońcę skazanego fakt odbycia przez skazanego znacznej części kary nie może stanowić okoliczności, która w sposób znaczący wpłynąć mogła na orzeczenie o karach łącznych w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach oczywiście docenia pozytywne symptomy w postępowaniu skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności wyrażające się w jej odbywaniu w systemie programowego oddziaływania z którego

obowiązków wywiązuje się skazany należycie, jak również krytycznym stosunku do popełnionych przestępstw oraz generalnie pozytywną postawę w toku odbywania kary, niemniej jednak, przy uwzględnieniu pozostałych okoliczności branych pod uwagę przy orzekaniu o karze łącznej, zwłaszcza liczby popełnionych przestępstw będącej istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym przeciwko ukształtowaniu kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji, nie pozostają one wystarczające, by uzasadniały zastosowanie wobec skazanego tej zasady, czy też uznanie orzeczonych wobec skazanego kar za rażąco niewspółmiernie surowe i ich obniżenie. Rażącej niewspółmierności orzeczonych kar nie sposób przyjąć, gdy nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary. W sprawie niniejszej granic takowych Sąd Rejonowy nie przekroczył. Nie każda przy tym różnica między karą wymierzoną a karą, jaką należałoby wymierzyć, uzasadnia stwierdzenie rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Chodzi tu o różnicę tak istotnej wagi, że kary wymierzonej nie można byłoby w żadnym razie zaakceptować, o różnicę wprost "bijącą w oczy". (wyrok SA w Krakowie II AKA 132/08 z dnia 14.10.2008 KZS 2008/11/64.) Podobne stanowisko w jednym z wyroków zajął Sąd Najwyższy (Wyrok SN z dnia 30.09.2003 r. SNO 56/03 LEX nr 471890) stwierdzając: „Nie każda nietrafność wymiaru kary uzasadnia zmianę orzeczenia. Zmianę taką uzasadnia jedynie "rażąca niewspółmierność", będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a taką karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której wyżej mowa, musi być zasadniczej natury, a więc taka, która czyni, że dotychczasowa kara nie może być w żadnej mierze zaakceptowana”. Powołane w wywiedzionej apelacji okoliczności, w realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu pozostałych elementów mających wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze, w tym w szczególności względów prewencji, nie są tego rodzaju, by skutkować mogły wnioskiem o rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokami kar łącznych, a w szczególności mogłyby uzasadniać orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji.

Jak już wspomniano, nie tylko związki przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy czynami składającymi się na zbiegi przestępstw posiadają wpływ na wymiar kary łącznej wobec skazanego. Wpływ równie istotny, a nawet bardziej znaczący niż owe związki, na wymiar kary posiadać muszą także względy prewencji indywidualnej i generalnej w sposób znaczący kształtujące orzeczenie o karze łącznej. W tym względzie, wpływ szczególnie obciążający skazanego R. F. posiadać musiała jego karalność za liczne przestępstwa. Skazany bowiem dopuścił się na przestrzeni ponad dwudziestu lat w okresie których skazywany był wyrokami różnych sądów, znacznej ilości przestępstw stanowiących w większości przestępstwa przeciwko mieniu. Podejmował on wielokrotnie działania godzące w cudze prawo własności w sposób rażąco naruszając. Orzekane wobec jego osoby kary nie odnosiły pozytywnego rezultatu nie odwołując skazanego od ponownego rażącego naruszania porządku prawnego. Popelnienie przez skazanego znacznej liczby przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za zaostrzeniem wymiaru kary łącznej. Oceniając trafność orzeczonych wobec skazanego kar łącznych nie można z pola widzenia tracić faktu, iż był skazany R. F. już siedemnastokrotnie karany łącznie za kilkadziesiąt przestępstw. Dotychczasowa karalność nie pozwala na orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż określony wyrokiem sądu pierwszej instancji. Pomimo uprzedniego skazywania i orzekania wobec niego kar pozbawienia wolności nie zmienił skazany stosunku do porządku prawnego w kierunku oczekiwanym przez społeczeństwo, w dalszym ciągu dopuszczając się kolejnych przestępstw zwłaszcza, że przestępstwa przedmiotowymi wyrokami objęte należą do grupy notorycznie wręcz przez skazanego popełnianych przestępstw przeciwko mieniu. Z pewnością także zachowanie skazanego w trakcie odbywania kar pozbawienia wolności, niezależnie od dostrzeżonych przez sąd także i pozytywnych elementów w tym względzie, nie jest tego rodzaju, by uzasadniało pomimo dotychczasowej jego znacznie obciążającej karalności przyjęcie, że orzeczone wobec jego osoby zaskarżonym wyrokiem kary łączne pozostają rażąco niewspółmiernie surowe. Znaczne nasilenie okoliczności obciążających w zakresie właściwości i warunków osobistych skazanego nie dało sądowi podstaw do przyjęcia, iż wymierzone skazanemu kary łączne pozbawienia wolności należy złagodzić.

Ze względów powyższych, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną i zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu stosowne koszty obrony, a skazanego zwalniając od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, którymi to wydatkami obciążył sąd Skarb Państwa.